

Sygn. akt VIII Ka 313/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Wasiluk – spr.

Sędziowie: SO Dariusz Niezabitowski

SR del. Beata Maria Wołosik

Protokolant: Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Marka Żendziana

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2013 roku

sprawy M. K. oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 21 stycznia 2013 roku, sygn. akt XV K 1033/12

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. M. kwotę 619 (sześćset dziewiętnaście) złotych i 92 (dziewięćdziesiąt dwa) grosze za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym, w tym kwotę 115 (sto piętnaście) złotych i 92 (dziewięćdziesiąt dwa) grosze tytułem podatku VAT.

III. Zwalnia oskarżonego M. K. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że:

w okresie od 15 do 16 października 2011 roku w (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) sp. z o.o.w (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 512 zł w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu w błąd recepcjonistki Hotelu (...) w (...) co do zamiaru wniesienia opłaty za pobyt – wynajął pokój hotelowy na dobę, w dniu 16 października 2011 roku pobyt przedłużył o kolejną dobę, po czym hotel opuścił nie regulując należności, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 21 stycznia 2013 r. oskarżonego M. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. M. kwotę 1.140 złotych powiększoną o podatek VAT w wysokości 262,20 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i sądowym.

Zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony M. K..

Skarżąc wyrok w całości na swoją korzyść oskarżony zarzucił wyrokowi naruszenie art. 167 k.p.k. i art. 169 § 1 i 2 k.p.k., które w sposób rażący miało wpływ na treść wyroku, polegające na zaniechaniu ponownego uzyskania informacji z G. M. Bank czy w dniu przybycia do hotelu pracownica recepcji dokonała autoryzacji posiadanej przez niego karty kredytowej, co z kolei miało wpływ na wymierzenie kary niewspółmiernej do rzeczywistej szkodliwości społecznej czynu.

Podnosząc powyższe oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego oczywiście bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

O oczywiście bezzasadności apelacji można mówić wówczas gdy Sąd odwoławczy uzna w sposób nie budzący wątpliwości, że w sprawie nie zachodzą uchybienia wskazane w art. 439 § 1 k.p.k. ani też inne rażące naruszenia prawa podniesione w złożonym środku odwoławczym, a mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Ma to być bezzasadność oczywista, a więc „rzucająca się w oczy”. A jeżeli już nawet doszło do jakiegoś uchybienia po stronie Sądu I instancji, które nie należy do uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., to z całą pewnością nie mogło ono mieć istotnego wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.

W sprawie przedmiotowej mamy właśnie do czynienia z tego rodzaju sytuacją. Generalnie bowiem Sąd Rejonowy w wyniku wnikliwej i zgodnej z zasadami logiki analizy materiału dowodowego, poprzedzonej dokładnym i wszechstronnym postępowaniem dowodowym, ustalił prawidłowy stan faktyczny oraz wyciągnął trafne i logiczne wnioski co do winy oskarżonego M. K., kwalifikacji prawnej popełnionego przez niego przestępstwa oraz wymierzonej kary.

Zajęte przez siebie w zaskarżonym wyroku stanowisko Sąd I instancji szczegółowo i należycie uzasadnił wskazując jakie fakty i okoliczności i dlaczego uznał za obciążające oskarżonego, a którym dowodom i także dlaczego wiary odmówił. Rozumowaniu Sądu I instancji nie można zarzucić żadnych nieprawidłowości i błędów.

Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy niewątpliwie oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadka A. S., ale również na wyjaśnieniach oskarżonego, który w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednakże uczynił to w postępowaniu sądowym. Oskarżony nie kwestionował samego zdarzenia, jednakże utrzymywał początkowo, iż nie uiścił należnej kwoty z tytułu wynajęcia pokoju hotelowego wskutek roztargnienia, po czym podał, że był przekonany, że należna opłata została pobrana z jego karty kredytowej.

Sąd Rejonowy sprawdził podnoszoną przez oskarżonego okoliczność posługiwania się w tym czasie kartą kredytową, uwzględniając wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego złożony na rozprawie w dniu 3 grudnia 2012 roku (k. 256). Nawiązując do podnoszonego w apelacji zarzutu obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 167 k.p.k. i art. 169 § 1 i 2 k.p.k. stwierdzić więc należy, iż do obrazy tych (a właściwie art. 170 k.p.k.), nie doszło. Przypomnieć tylko trzeba, że oskarżony wówczas wniosków dowodowych nie zgłaszał, a wręcz wniósł o nierozpoznawanie wniosku jego obrońcy.

Niewątpliwie przestępstwo z art. 286 k.k. można popełnić wyłącznie w zamiarze bezpośrednim, ale Sąd I instancji całkowicie zasadnie uznał, że oskarżony wypełnił swoim zachowaniem znamiona tego przestępstwa, słusznie odmawiając wiarygodności motywom, dla których miało według oskarżonego dojść do nieuregulowania należności. Swoje stanowisko Sąd należycie uzasadnił. Można jedynie wskazać, iż doszło do pewnej nadinterpretacji informacji uzyskanej z Banku (...)w (...) (k. 283), z której to wynikał jedynie fakt, że w okresie 01.10.2011-31.12.2011 M. K. nie były przyznane karty kredytowe przeznaczone dla klientów indywidualnych. Mianowicie Sąd w motywach zaskarżonego

wyroku wskazał na tej podstawie, że oskarżonemu nigdy nie przyznano w tym banku żadnej karty kredytowej (k. 300). Należało zatem uzupełnić przewód sądowy o bardziej precyzyjną informację bankową, wskutek czego Sąd odwoławczy zwrócił się o takową do Grupy (...). Bank (...) poinformował w związku z tym, że ostatecznie bank w dniu 25 lipca 2008 roku zablokował rachunek karty klienta M. K., a zatem nie było możliwe w terminie 15/16.10.2011 roku dokonywanie jakichkolwiek transakcji autoryzacyjnych za pomocą karty (k. 330). Tego rodzaju informacja jest wyczerpująca i nie ma podstaw, aby odmówić jej wiarygodności, co uzasadnia czynienie na tej podstawie ustaleń generalnie zbieżnych z ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji.

Zważywszy, że oskarżony w złożonej apelacji wskazał na art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., co wskazywałoby na zarzut obrazy przepisów postępowania jeśli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia i zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia jeśli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie do obrazy przepisów postępowania nie doszło, a błąd w ustaleniach faktycznych odnoszący się do posiadania przez oskarżonego karty kredytowej nie miał z całą pewnością wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Wszystkie dowody Sąd I instancji omówił, wyjaśniając całokształt okoliczności sprawy i nie zachodzi potrzeba powtarzania w tym miejscu zawartej w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku argumentacji, którą Sąd Okręgowy całkowicie zaakceptował.

W odpowiedzi na podnoszoną w apelacji kwestię dotyczącą braku ustalenia pokrzywdzonego wskazać należy, że pokrzywdzony w sprawie został prawidłowo ustalony i jest to właściciel hotelu (...) sp. z o.o. Pozostałe wynikające z uzasadnienia apelacji kwestie związane z brakiem ustalenia tożsamości osoby, która spędziła w hotelu noc z oskarżonym i zachowanie się recepcjonistki, która mogła nie dopełnić swoich obowiązków nie mają żadnego znaczenia w sprawie z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego.

Reasumując powyższe rozważania Sąd uznał, że Sąd Rejonowy ustalił prawidłowy stan faktyczny oraz doszedł do jednoznacznych wniosków w zakresie winy oskarżonego, kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu oraz wymierzonej kary. Sąd Okręgowy nie dostrzega rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd I instancji wymierzając tego rodzaju karę oraz taki jej wymiar miał na względzie zarówno okoliczności obciążające jak i sytuację osobistą oskarżonego, wbrew twierdzeniom podnoszonym w złożonym środku odwoławczym. Z szeroko umotywowanego wymiaru kary wynika, iż Sąd Rejonowy miał na uwadze wszystkie dyrektywy jej wymiaru przewidziane w art. 53 k.k. Zważywszy przy tym wielokrotną karalność i działanie M. K. w warunkach powrotu do przestępstwa można mówić o wymierzeniu kary pozbawienia wolności w dolnych jej granicach.

Zatem zaskarżony wyrok jako prawidłowy i słuszny Sąd odwoławczy utrzymał w mocy.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu za postępowanie przed Sądem Okręgowym jako II instancją Sąd rozstrzygnął na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty i od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w oparciu o art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) uznając, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby aktualnie dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na jego trudną sytuację majątkową.